

TROMMELVLIES 20:

Later!

Gelukkig, sinds afgelopen vrijdagnacht is het er na maanden afwezigheid weer op. Met Editors! Burt Bacharach samen met Rufus Wainwright! Ik heb het over het onnavolgbare muziekprogramma *Later* van Jools Holland, rond half één Nederlandse tijd op BBC2 (met als voorafje op BBC1 de talkshow van Jonathan Ross, ook smullen – maar da's een verhaal voor een andere keer).

Een instituut, dat *Later*. De formule is eenvoudig: zes acts spelen in een cirkelvormige totaaloopstelling, live in een studio, om en om elk een tweetal nummers binnen een uur / publiek eráchter / zowel grote namen als beginnende bandjes / een kort interview achter de vleugel (een “spontaan” duetje) / is de ene artiest aan het spelen, dan staan de anderen vanaf hun plek toe te kijken / een eclectisch aanbod / een gastheer die weet waar ie het over heeft / en een snufje Britse humor.

En dan gaan er altijd weer stemmen op: ‘Waarom is er nou niet een dergelijk programma op de Nederlandse televisie?’ Het antwoord op die vraag is niet zo moeilijk: wij hebben daar simpelweg de presentator niet voor. De enige die ik zou kunnen bedenken die dat zou kunnen, is Matthijs van Nieuwkerk, of eventueel Claudia de Breij.

Nee, eigenlijk zou het een muzikantenmuzikant moeten zijn, net als Jools. Ex-toetsenist van Squeeze. Waarachtig virtuoos pianobeest. De man van de bigband-revolutie, die vorig jaar zo'n nadrukkelijk fraai en zompig album maakte samen met de diepewortelde boomstamstem van veteraan Tom Jones.

Een muzikantenmuzikant, die met de gasten mee musicceert. Thomas Acda misschien? Of Mike en Thomas? Nee, dan wordt het weer “te leuk”, dan krijgt het weer zo'n opgelegd komisch toontje. Kasper van Kooten? Ik ben bang dat het probleem gewoon het ontbreken van die Britse humor is.

Ik heb zo veel van mijn huidige muzikale favorieten voor de allereerste keer gehoord en gezien in de cirkel van Jools, zulke mooie dingen ontdekt – of ben daar op z'n minst op het spoor ervan gezet. Franz Ferdinand, 22-20s, The Coral en Bloc Party. The Bad Plus én Polar Bear. The Killers. The Distillers. Ordinary Boys. De bakermat van menige mijn verse ontdekking. Eliza Carthy. Yeah Yeah Yeahs en Hot Hot Heat. Puntje van mijn muziekstoel. Kaiser Chiefs.

En dan natuurlijk ook nog alle mooie optredens van oudere lullen. Die aflevering vorig jaar met Costello bijvoorbeeld, die de opgewonden standjes van Green Day qua felheid en energie behoorlijk het nakijken gaf. De legendarische Dave Brubeck op de piano, vierhandig samen met (eerbiedig ingetogen) gastheer Jools. Ja, dat is nou heel mooie televisie. Dat we dat op Nederland toch niet hebben...

Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: opzwepend *Bullets* van Editors (maar *Take five* van Dave Brubeck mag ook).